Kurtuluş yok tek başına...

Anadolu Yakası İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı: 366 Kasım 2008 - Fiyatı: 25 YKr

Kriz: İşsizlik, yoksulluk, emeğin azgınca sömürüsü ve toplumsal çürüme demektir!

Türkiye bir krizler ülkesi... Şiddeti değişmekle birlikte neredeyse birkaç yılda bir kriz yaşanıyor.

AKP ise sanki hiç kriz yokmuş gibi davranmaya ve topun ağzındaki milyonlarca işçi ve emekçiyi kandırmaya çalışıyor. Dünyanın mali ve askeri açıdan 'en güçlü, en büyük ve en dayanıklı' ülkesi önce 11 Eylül şokuyla sarsıldı, şimdi ise ekonomik olarak gerçek bir batağa doğru sürükleniyor. Konut piyasalarında başlayan kriz; bankacılık ve üretim sektörlerinde de her geçen gün yayılarak derinleşiyor.

Başta ABD olmak üzere krizin etkisi altına giren her yerde altından kalkılamayacak sorunlar baş gösteriyor. Fazla bir zaman geçmemesine rağmen kriz Türkiye'yi de hızla etkisi altına alıyor. Bu kriz kapitalizmin aşırı üretiminin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Bunun sonucu olarak büyük şirketler batıyor ve birçok işletme iflas ederek piyasadan çekiliyor.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de iflaslar ve çöküşler yaşanıyor. Bu ise yüzbinlerce hatta milyonlarca yeni işsizin ortaya çıkması demektir. Sadece bu da değildir. Dahası işsizliğe bağlı olarak işçi ve emekçilerin yaşamına açlık ve sefaletin bir karabasan gibi çökmesidir. Buna bağlı olarak toplumsal yozlaşma ve ahlaki çöküntünün hızla yayılmasıdır. İşte AKP, bu yüzden kriz yokmuş gibi davranıyor. Aslında ortaya çıkacak tablonun sorumluluğundan kaçmak istiyor.

Biz işçi ve emekçiler için kriz her zaman mevcut. Bizler yaşamımızın her alanında bunun sonuçlarını yaşıyoruz.. Fakat bu yeni durum başımıza daha fazla bela açacaktır. Daha şimdiden birçok fabrikada işçi alımları durdu, işten atmalar başladı, ücretsiz izinler yaygın bir uygulama haline geldi. Birçok patron krizin nereye varacağını bilemedikleri için yatırımlarını askıya aldıklarını duyuruyor. Kimi kaynaklara göre yılbaşına kadar 150 -200 bin kişi işsiz kalacak. Yılbaşından sonra ise bu sayının ne kadar artacağı belirsiz.

Kriz kapitalizmin yarattığı bir sorun olmasına karşın fatura sürekli bizlere kesiliyor. Faturanın en ağır tarafı işsizlik. Ancak dert bununla bitmiyor. İşsiz kalmayan için çalışarak yoksullaşmak, fikren ve bedenen yıpranmak kaçınılmaz hale gelecektir. Bu ise fabrikalarda esnek çalışma modeli-sistemi aracılığı ile yapılmaktadır. Esnek çalışma demek, patronların kriz bahanesi ile bizleri en yoğun biçimde sömürülmesidir. Ağır çalışma koşulları altında kuralsız bir çalışma ve sömürü demektir.

Biz işçiler için önümüzdeki günler oldukça zor ve çetin geçecek. Krizin faturası bir kez daha bize kesilmek istenecek. Patronlar ise en ağır bedelleri bize ödeterek krizi atlatmaya çalışacaklar. Bu kesindir. Ancak patronlar, bunu bizlerin örgütsüz ve dayanışmadan yoksun olmamızdan güç alarak yapmaktadırlar.

Bizler fabrikalarda yan yana çalışıyor olmamıza rağmen birlik ve dayanışma içinde değiliz. Dahası 'her koyun kendi bacağından asılır', 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' gibi söylemlere inandığımız için tüm faturanın bizlere kesilmesi kaçınılmaz hale gelecektir. Oysa bizler, bırakalım tüm sorunlarımızı çözmeyi, bir parça insanca yaşama ve çalışma koşullarına dahi sahip olabilmek için dayanışmaya ve mücadele etmeye ihtiyacımız var. Daha önemlisi bizler, asalak patronların saldırılarına karşı en geniş işçi kitlesiyle birlikte durabilmeyı başarabilmeliyiz. Bunun için tabandan örgütlenmeli ve işçi isiyatifini harekete geçermeliyiz. Öte yandan fabrikalarda yaşadığımız sorunlara karşı sendikalaşma mücadelesini yükseltmeliyiz. Bu çabalar biz işçiler için zorunludur. Çünkü bizlerin dayanışmadan ve mücadele etmekten başka bir yolu ve seçeneği yoktur.

Metal işkolunda 127 bin işçi toplu sözleşme sürecinde...

Toplu sözleşme tıkandı... son söz grev meydanında söylenecek!

2008–2010 yıllarını kapsayan ve 127 bin sendikalı metal işçisini ilgilendiren metal işkolundaki toplu sözleşme görüşmeleri Ağustos ayında başladı. Toplu sözleşme görüşmeleri, metal sektöründe örgütlü bulunan üç işçi sendikası (Türk Metal İş, Birleşik Metal İşçileri Sendikası ve Çelik-İş Sendikası) ile Metal Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında yürütülüyor..

Ağustos ayında başlayan görüşmeler taraflar arasında yapılan beş görüşmenin ardından uyuşmazlıkla sonuçlandı. Patronlar sendikası MESS, mesailerin, hafta sonu tatilinin ve 8 saatlik işgününün ortadan kaldırılması anlamına gelen esnek üretimi dayatıyor. Bu yetmezmiş gibi işçilerin elinde kalan ikramiye, eğitim, yakacak vb. gibi kırıntı düzeyindeki hakları da geri almak istiyor. Son 4 yıl içerisinde metal sektöründe üretim patlaması yaşandı. Bu üretim aynı zamanda ihracat patlaması anlamına da gelmektedir. Patronlar da aylardan beridir bu üretim artışıyla övünüyorlardı. Fakat metal patronları, sendikaların talep ettiği ücret zammına yüzde 4'lük bir zam teklifi ile karşılık verdiler. Oysa bu miktar resmi enflasyon rakamlarının bile çok çok altında kalıyor. Sosyal haklarda ise hiçbir artış öngörülmüyor. Patronların bu dayatmacı tutumundan dolayı işkolundaki sendikalar uyuşmazlık zaptını tuttu.

Uyuşmazlık zaptının tutulması birlikte yaşanan bu kilitlenme ancak işçilerin eylem ve etkinliklerle aşılabilir. Görüşmelerde uyuşmazlığa neden olan maddelerin neredeyse hepsi işçiler açısından olmazsa olmaz maddelerdir. Dolayısıyla işçilerini ne ücret maddelerinde ne sosyal haklarda ne de çalışma düzenini ilgilendiren sözleşme maddelerinde bir esneme göstermeleri kabul edilemez. Zira böyle bir kabul kölece bir çalışma ve yaşam anlamına gelecektir. Son 4 yılda üretim ve ihracat patlaması yaşandı. Ancak buna karşılık metal işçilerinin alım gücü yüzde elli düştü. İşçiler yaptıkları yoğun üretime rağmen daha da yoksullaştılar. İşçiler kendi durumlarının farkında oldukları için bu yılki toplu iş sözleşmesinden daha ileri bir beklenti içindeler. Yeri geldikçe bunu sendikalara da hatırlatıyorlar.

Bu yılki sözleşmenin önemli bir başka yanı da eski ve yeni işçiler arasında ki ücret farklarıdır. Bu durum fabrikalarda önemli sorunlara neden olmaktadır. Hem eski işçiler hem de yeni işçiler bu tablodan oldukça rahatsızlar. Birleşik Metal İşçileri Sendikası, bu yılki sözleşmede bu ücret makasını kapatmayı ve işçiler arasında eşitlik sağlamayı sözleşmenin temel amaçları arasına koymuştur.

Metal sektöründeki bu sözleşme, sadece 127 bin metal işçisini değil tüm metal işçilerini ilgilendirmektedir. Çünkü bu sözleşmenin zam oranları tüm metal fabrikaları için belirleyici olacaktır. Başarılı bir sözleşm metal işçilerinin geneli için bir ölçü olacaktır. Ancak başarılı bir sözleşme özverili ve direngen bir mücadele anlamına gelmektedir. A salak metal patronları söyleyeceklerini söylediler. Açıkladıkları zam oranlarıyla işçilerle dalga geçtiklerini gösterdiler. Şimdi söz sırası işçilerde. İşçiler ise son sözlerini grev meydanlarında söyleyecek.

Yeni sosyal güvenlik yasası 1 Ekim'de yürürlüğe girdi...

Ölüm yasası yürürlükte!

Sermaye sınıfının ve IMF'nin talimatıyla hazırlanan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu 1 Ekim'de yürürlülüğe girdi. Sendikaların, emek örgütlerinin, siyasi yapıların ve meslek örgütlerinin karşı koyma çabalarına rağmen AKP hükümeti, efendilerine bir kez daha rüştünü ispatladı ve yasayı yürürlüğe koydu. Peki, işçiler, emekçiler, doktorlar, mühendisler bu yasanın geçmemesi için neden bu kadar mücadele ettiler? Neden AKP hükümeti bu tepkilere kulaklarını kapattı. Neden bu yasanın geçmesi için bu kadar ısrar gösterdi. Bu sorulara verilecek yanıtlar nedenlere de bir açıklık sağlayacaktır. Bu yasaya daha yakından baktığımızda her bir maddesinin yaşamımızdan ve geleceğimizden birşey çaldığını daha somut görebiliriz.

* Emeklilik yaşı 65'e, prim gün sayısı 7.200'e çıkrıalarak emekli olmak imkânsız hale getirilecek.

* Emekli maaşı bağlanma oranı ve güncelleme katsayısını düşürülecek. Böylece emekli aylıkları yüzde 23 ile yüzde 33'e varan oranlarda düşecek.

* Bir dizi meslekte yıpranma payını ortadan kaldırılacak.

* Malullük ve ölüm aylığını hak etmek için gerekli hizmet süresi on yıl, prim gün sayısı 1800 gün artırılacak.

* Geçici iş görmezlik deneyimi, yatarak tedavilerde üçte ikiye azaltılacak.

* Sigortalıların dul eşlerinin maaşları düşürülecek.

* Aylık geliri asgari ücretin üçte birinden fazla olan bütün vatandaşların GSS primi ödemesini zorunlu kılacak.

* Sağlık hizmetlerinden yararlanma hakkını prim ödeme zorunluluğuna bağlayacak.

* Özel sağlık sigortası yaptıracak parası olmayan vatandaşlara ancak asgari/sınırlı sağlık hizmeti sunulacak.

* Primlerini ya da %30'undan başlayıp %300'e kadar çıkan "fark ücret"lerini ödeyemeyecek vatandaşlar sağlık hizmetinden mahrum bırakılacak.

Bu yasa öylesine gayri-insani bir zihniyetle hazırlanmıştır ki vatandaşının hastalık durumundan bile kar elde edebilme bir ilke haline getiriyor. Özcesi bizlere şunlar

söyleniyor:

Neden hasta oluyorsunuz? Madem hasta oluyorsunuz o zaman cezasını çekerek karşılığını da fazla fazla ödeyeceksiniz.

Biz de şunları soruyoruz: Bugün ağır çalışma koşulları altında çalışan milyonlarca işçi ve emekçi, açlık sınırının altında nasıl sağlıklı yaşayabilir: İşçi ve emekçiler sağlıklı evlerde mi yaşıyorlar? Yıllardır çalışan emekçiler emekli olmayı hayal ederken, patronlar sınıfı daha rahat yaşasın diye ölene kadar mı çalışacaklar?

Patronlar sınıfı bizleri tıpkı bir makine gibi görüyor. Arızalandığımızdaa biraz bakım yapacakları, biraz yağlayacakları ve işe yaramadığımızı düşündükleri anda da hurdalığa atacakları birer makine parçası.

Yasa henüz yeni yürürlüğe girdiği halde hastane kapılarında insanlar ölüme terkedilmeye başlandı bile. Birçok hastanede hasta yakınları hastalarına bakılmadığı için buna tepki gösterdi. Önümüzdeki dönem bu tür olaylarla daha sık karşılacağız. İnsanlar hastane kapılarından daha çok geri çevrilecek, daha büyük trajediler, acılar ve ölümler yaşanacak.

Bu tür yasalar ancak tepkisiz toplumlarda uygulanabiliyor. Emekçiler, bu saldırılar karşısında tek yumruk gibi olmazlarsa, seslerin daha güçlü yükseltemezlerse sadece emeklilik, sağlık vb. hakları değil, daha birçok hakları ellerinden alınır. İşte bu yüzden bizler artık yeter demeliyiz. Hayatın her alanında örgütlenmeli ve tek bir ses olabilmeliyiz. Bu yasanın karşısında olduğumuzu her fırsatta ifade etmeli ve örgütlü gücümüzü harekete geçirmeliyiz. Unutmayalım ki örgütlü bir gücü hiçbir güç yenemez.

Yeni sosyal güvenlik yasası 1 Ekim'de yürürlüğe girdi...

Ölüm yasası yürürlükte!

Sermayenin saldırıları gün geçtikçe artıyor. Yaşam ve çalışma koşullarımız katlanılmaz bir hale geliyor. Sermaye devletinin aylar öncesinden çıkartmış olduğu SSGSS yasası 1 Ekim'de yürürlüğe girdi. Sağlık hakkımızın elimizden alınması ve bizleri artık hastane kapılarında ölümlerin beklemesi anlamına gelen bu yasanın hemen arkasından, kıdem tazminatının gaspı için çaba harcanıyor. Patronların daha çok kar etmesi için birçok yasa hazırlanarak meclisten geçiriliyor. Böylece işçiler yoksulluk ve sefalete mahkûm edilirken, patronların önü açılıyor. AKP hükümeti, IMF ve patronların istekleri üzerine kıdem tazminatını kaldırmak için var gücüyle çalışıyor.

Kıdem tazminatı gaspedilmek isteniyor!

Kıdem tazminatı işçi sınıfının dişe diş mücadeleleri sonucu kazandığı temel bir hakkıdır. İşçilerin emekli olduklarında ya da işten atıldıklarında (işçinin ölümü durumunda yakınlarına) patronun ödemek zorunda olduğu yıpranma tazminatıdır. Türkiye gibi ekonomik krizlerin artık rutin bir şekilde hayatımızın içinde olduğu, işçi ve emekçilerin her geçen gün sefalete mahkûm edildiği, haksız yere birçok işçinin işten atıldığı bir ülkede, kıdem tazminatı işçiler için bir nevi güvencedir. İşten atılmaya karşı patronların çok rahat davranmasının önüne geçen bir haktır. Her şeye rağmen işten atılma durumlarında işçinin en azından belirli bir süre geçimini sağlayabileceği paradır.

Bugün kıdem tazminatı konusunda birçok tartışma yapılıyor. Bugüne kadar işçi ve emekçiler yararına hiçbir şey yapmayan patronlar ve onların hizmetindeki hükümetler, kıdem tazminatı için sözde işçilerin yararına çeşitli formüller öneriyorlar. Önerdikleri formüllerin temelde birbirlerinden bir farkı bulunmuyor. Çünkü önerdikleri bu formüller ile patronların kıdem tazminatını ödeme zorunluluğunu ortadan kaldırmayı hedefliyorlar.

Bunlardan ilki kıdem tazminatı için bir fon oluşturmak. Kıdem tazminatlarını oluşturulacak bu ortak fondan karşılamak. Ama bu fondan yararlanabilmek için 15 yıl prim ödenmesi gerekecek. Örneğin 14 yıl prim ödedikten sonra malulen emekli olan bir işçi kıdem tazminatı alamayacak. Bu konuda diğer bir madde ise şu; işçiler oluşturulan kıdem tazminatı fonuna patron tarafından prim yatırıldığı takdirde fondan yararlanabilecek. Sigorta primlerimizi bile çoğu zaman yatırmayan ya da eksik yatıran patronların kıdem tazminatı primlerimizi ne kadar yatıracağı düşündürücüdür.

İkincisi, eski sisteme devam ederek, bir sene çalışmaya karşılık verilen 30 günlük ücret yerine 15 gün üzerinden ücret vermek. Aynı zamanda kıdem tazminatı alabilmek için 50 yaş sınırı ve 10 yıl çalışmış olmak koşulları da bu formüle eklenmiş durumda. Yani bir işçi 9 yıl çalıştığı bir fabrikadan işten atıldığında, kıdem tazminatı alamayacak. 10 yıl çalışmış olduğu halde 50 yaşından küçük ise yine kıdem tazminatı alamayacak. Hem 10 yıl çalışmış hem de 50 yaş üzerinde olduğumuzda kıdem tazminatımızı alabileceğiz.

Saldırıya karşı genel grev-genel direniş!

İşçi sınıfının emeği, alınteri olan kıdem tazminatının gaspedilmesine karşı mücadele etmeliyiz. Bunun için tüm fabrikalardaki öncü ve ilerici işçiler yan yana gelerek "Hak verilmez alınır!" şiarıyla örgütlü mücadeleyi büyütmeliyiz. Ancak sermaye devletinin ve sömürücü asalak patronların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkabilirsek kazanırız. Aksi takdirde sermayenin bizlere dayattığı kölece çalışma ve yaşam koşulları altında yaşamımız ve geleceğimiz yok olup gider.

İşçi kardeşler; bilmemiz gerekir ki, biz işçiler asalak patronların gözünde sadece onların zenginleşmesinde kullandıkları canlı birer makina gibiyiz. İşlerine gelmediği zaman sıkılmış bir limon ya da kağıt parçası gibi buruşturup atarlar. Sermaye sınıfının ve onun hizmetindeki hükümetlerin her geçen gün bizleri köleleştirmesine artık izin vermemeliyiz. Kıdem tazminatımızın elimizden alınmasına karşı genel grev-genel direniş şiarını yükseltmeliyiz.

Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Alkom işçileri olarak yüz bin metal işçisinin yanındayız!

Metal işkolunda 100 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri devam ediyor. Ancak toplu sözleşme uzlaşmazlık nedeniyle tıkanmış durumda. Uyuşmazlık sadece ücret sorununda yaşanmıyor. Aynı zamanda idari maddelerde de patronların bir dayatması sözkonusu.

Patronlar esneklik dayatması ile işçileri daha çok çalıştırarak daha fazla kar elde etmeyi hedefliyorlar. Mesai ücretlerini denkleştirerek fazla mesai ücretini ortadan kaldırmayı planlıyorlar.

Krizi bahane eden patronlar, "üretim olsa da iş yapamıyoruz, kazanamıyoruz" diyerek işçileri tehdit ediyorlar. Üretime ara vererek, işçi çıkararak vb. saldırılarla toplu iş sözleşmesinde dayatmalarda bulunuyorlar. Bizleri düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına razı ederek birer köle haline getirmeye çalışıyorlar.

Krizlerde en çok kazanan yine parababaları olacak. Bunun için faturayı bize ödetmeye hazırlanıyorlar. Krizin faturasını krizi çıkaranlar ödemelidir.

Bizler Alkom işçileri olarak, MESS kapsamında değiliz! Ama biliyoruz ki, bu sözleşme tüm metal işçilerini ilgilendiriyor. Daha önceki sözleşmelerde hak kaybına uğrayan MESS kapsamındaki işçiler ve tüm metal işçileri, ancak mücadele ederek haklarını koruyabilir, talep ettikleri ücreti alabilirler.

Türk Metal Sendikası'nın tabanı hiçe sayarak sözleşmeyi oldu-bittiye getirerek bir satışla bitirmesine izin vermemelidir. Birleşik Metal-İş Sendikası, Türk Metal'de örgütlü işçilerin yanında olmalıdır.

Tüm metal işçileri geleceklerine sahip çıkmalıdır. Ancak birlikte hareket edebilirsek başarıya ulaşabiliriz. Alkom işçileri olarak yüzbin metal işçisinin yanındayız ve mücadelelerini destekliyoruz.

Alkom İşçileri

Taban ücretleri yükseltilmelidir!

İşçi arkadaşlar!

Bugün sendikalarımızın istediği %10-20'lik zam miktarı yeni işe başlayan arkadaşlarımız için birer sefalet ücreti anlamına geliyor. Oysa 1980 öncesi fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlarımız bilirler, o zamanki ücret artışları daha yüksekti. Bugün ise ücretlerimiz giderek eridi, erimeye de devam ediyor Diyeceğim o ki arkadaşlar, %10'luk zamlarla eski işçi ile yeni işçi arasındaki ücret miktarında uçurum oluşmuş bulunuyor.

Arkadaşlar; bir düşünün... Bugün bazı fabrikalarda 2 bin YTL maaş alan arkadaşlar var. Aynı fabrikada 600 YTL veya asgari ücretle çalışan arkadaşlar da var. İşte % 10 gibi bir zam aldığımızı durumda bakın nasıl bir sonuçla karşı karşıya kalacağız.

2 bin YTL maaş alana 200 YTL, asgari ücretle çalışana 48 YTL zam alacak.

Peki, bu durumda ne yapacağız? Taban ücreti nasıl yükseltilebilir?

Taban ücretinin yükseltilmesi ve sözleşmede kabul edilmesi için sendikalarımıza basınç yapmalıyız. Başta fabrikalarımız olmak üzere bu talebi tüm işçi arkadaşlarımıza yaymalıyız. Temsilcilerimize ve sendikalarımıza bu talebi ileterek toplu sözleşmede ücret farklarının kapatılması için basınç uygulamalıyız. Örgütlü gücümüzle MESS'e diz çöktürmeliyiz.

Ücret makası kapatılsın!

Eşit işe eşit ücret!

Birleşik Metal üyesi bir işçi

Geleceğimize umutla bakmak istiyorsak...

Dünyadaki kriz derinleşerek yayılıyor. Bu krizin faturası biz işçilere kesilecek. Bu kesin. Daha kriz başlamadan birçok fabrikada ücretsiz izne çıkartma ve işten atmalar başladı bile.

Bu da işsizliğin giderek büyüyeceğini gösteriyor. Patronlar kriz bahanesiyle bir yandan ücretlerimizi düşürürken, öte yandan da işsizlik sopasını kullanarak bizleri kölece bir yaşama mahkum etmeye çalışacaklar. Patronların hizmetindeki hükümetler ise yeni sosyal yıkım yasaları çıkararak (SSGSS, İstihdam Paketi) faturayı ayrıca ağırlaştırıyorlar. Yani her taraftan bizlere saldırıyorlar.

Sermaye sınıfı ve onların sefil çıkarılarını koruyan hükümetler, sadece haklarımızı gaspetmekle yetinmiyorlar. Bu saldırılara karşı sessiz kalmadığımız her durumda ise polis, jandarma ve mahkemelerini harekete geçirerek bizleri susturmaya çalışıyorlar. Kısacası kırıntı düzeyinde kalan haklarımızın gaspedilmesinin ve yeni haklar elde edebilmemizin yolu örgütlenmek ve mücadele etmekten geçiyor.

Bizler, yani üretenler, bu sadırılara boyun eğmemeliyiz. Patronlar sınıfının bizlere kestiği faturaları ödememeliyiz. Zira bu krizin sorumlusu biz değiliz. Bizler, patronlar sınıfı daha çok kazansın, daha rahat ve iyi koşullarda yaşasın diye daha fazla hayatımızı tüketmeye katlanmamalıyız.

Kendi geleceğimizi kendi ellerimize almalıyız. Bunun yolu ise bir sınıf olarak kendi örgütlü gücümüzü harekete geçirmektir. Biz işçiler tüm fabrikalarda örgütlü bir güç haline gelmeliyiz. İşte o zaman patronların ve onların uşaklarının her türlü yalanına, dolanına ve saldırılarına karşı koyabiliriz.

Bizler sahip olduğumuz gücün henüz farkında değiliz belki. Bilinmelidir ki, işçi sınıfının örgütlü gücü karşısında hiçbir güç duramaz. Bu güç bir kez ayağa kalktığı zaman hiç kimse bu gücü alt edemez.

Öyleyse bu gücü uyandırmak için bir an önce harekete geçelim. Tüm fabrikalarda örgütlenerek sınıfın yenilmez gücünü patronlar sınıfına ve uşaklarına gösterelim. Gün bugündür. Birleşelim, örgütlenelim ve yenilmez bir güç olarak haklarımız ve geleceğimiz için savaşalım!

Kartal'dan bir metal işçisi

Patron-sendika işbirliği!

1999'da çalışmaya başladığımda hiçbir şey bilmiyordum. İşçinin hakkı-hukuku nedir bilmiyordum. Yani işçinin ne tür haklara sahip olduğunu bilmiyoruz. Ben de bunlardan biriydim. Ama mücadele insana haklarının neler olduğunu öğretiyor. Siz istemezseniz de bunu öğrenmek zorunda kalıyorsunuz. Yaşam ve çalışma koşullarınız bunu size öğretiyor. Ben de bunu yaşayarak öğrendim.

Fabrikamızda kriz bahanesiyle maaşlar ödenmedi, varolan haklarımız gaspedilmeye başlandı. Bunun üzerine 10 arkadaş, bu duruma tepki gösterdik. Varolan haklarımızını gaspedilmesine sessiz kalmayarak örgütlenmek için bir çalışma başlattık. Fakat dikkat çeken en önemli konu, bizim bir 'sendikamızın' olmasıydı. Ama sadece sözde bir sendika... Türk Metal-İş Sendikası.

Bizler, bu işe başlarken patronların sendikacıları satın aldıklarını belirttik. Satılmış sendikacıların işçilerin hakkını-hukukunu savunmak için değil, patronların çıkarlarını savunmak için varolduklarını söyledik. Evet biz güya sendikalı işçilerdik. Ancak haklarımızın gaspedilmesi karşısında sendikamız susuyordu. Üstelik bir de patronların bu saldırılarını haklı görüyordu. Ama biz buna sessiz kalamazdık. Bunun için harekete geçtik. Elele vererek saldırıları durdurabileceğimizi biliyorduk. İşçi arkadaşlarımıza bu düşüncelerimizi açtık. Onlar da bize destek verdiler.

Bizler, iş yavaşlatma eylemi ile işe başladık. Bu eylemimiz bir hafta sürdü. Ama patronun her toplantıda işçiyi kandırarak yanına çekmeye çalıştığını farkedemedik. Bunu yeni yeni fark ettik.

Şimdi buradan tüm işçi kardeşlerime sesleniyorum: 'Birlik olun, haksızlığa boyun eğmeyin, hak istemeyi bilin, hep yan yana durun'. Bu durumda hem sendika, hem de patron diken üstünde olduğunu görecektir.

'Hak verilmez, alınır!' Herkesi saygıyla selamlar... Mücadelemizin hayırlı olmasını temenni ederim.

Sendikalı bir işçi

Ya Kölelik Ya Özgürlük!

Ben metal fabrikasında çalışan bir işçiyim.

Anlatmak istediğim çalışma koşullarım. 5 aydan itibaren bu fabrikada çalışıyorum. 220 işçi çalışıyor. Mesai saatim sabah 08.00'den akşam 17.00'ye kadar. Dinlenme saatleri de toplam bir saat. Çalışmaya başladığım günden bu yana birlikte çalıştığım arkadaşlar maaşlarının düşük olduğundan şikâyetçi. Çalışırken mal yetiştirmek derdiyle iş güvencesi hiçe sayılıyor. İş sırasında iş güvenliği için gerekli malzemeleri kullandırtmıyorlar ve makineye parçaları kendi ellerimizle koyuyoruz. Ustabaşı veya patrondan önlem için bir şeyler istediğimizde bizi dikkate almıyorlar. Zorla mesaiye bırakılıyoruz, yoksa işten atılmayla tehdit ediliyoruz.

İşçiler ortalama 500 ytl ücret alıyorlar ve bu da günümüz koşullarında bir şeye yetmiyor. Bu yüzden istesek de istemesek de mesaiye kalıyoruz. Mesaiye kaldığımızda maaşlar en fazla 900'e çıkıyor. Arkadaşlar böyle olunca iyi para gözüyle bakıyorlar. Ama çalışma süresine göre yaptığımız işe bakınca hiç de emeğimizin karşılığı bu değil. Zorunlu olarak cumartesi de çalışıyoruz. Ne bir arada kalmaya, ne kendimize, ne ailemize zaman ayırabiliyoruz. Sadece bir gün tatil yapabiliyoruz. O da tatil değil dinlenmek için bile yetmiyor. İnsanlara bakış açınız bile değişiyor. Sosyal faaliyetlerle ilgilenmeyen, iş dışında insanlarla görüşmeyen bir insanın doğal olarak insanlara ve olaylara bakışı değişiyor. Kısacası insanlıktan çıkıyoruz.

Çay molalarında bir arada kalınan zamanda, özellikle genç arkadaşlar çoğunlukla ahlaksız muhabbetler yapıyorlar. Bu da onların suçu değil, hep aynı sıradanlıkta yaşamalarından, insanların içine çıkmamalarından, başka bir yaşamı olmadığından bu duruma geliyorlar. İş yerindekilerin yüzde sekseni bu durumdalar. Fabrikalarda işçilerin bir arada olduğu bir takım kültürel etkinlikler olsa, bilgilendirilseler, diğer fabrikadan arkadaşlarla futbol turnuvaları düzenlense hepimizin bakışı, yaşamı değişir. Ancak bu mümkün değil bugün için. Çünkü patron buna izin vermez. Çünkü işçiler bilinçlense, birbirlerine güvenseler, bu sefer onun kurulu düzeni tehlikeye girer. Ama bizler günde 9 saati 550 YTL gibi sefalet ücretiyle çalışan ve üreten işçiler bir arada olsak, kendi örgütlülüğümüzü kursak önümüzde hiçbir şey duramaz. Herkes sosyal faaliyetlere ve örgütlenme çalışmasına katılmalı. Bunlar olmazsa başka türlü kurtuluşumuz da olmaz!

Kartal'dan bir metal işçisi

TİS sürecinde bir fabrika eylemi...

Bizi onursuz sananlar, önümüzde onursuzlaşmaya devam edecek!

Bu bülten aracılığıyla tüm işçi arkadaşları selamlıyorum....

Arkadaşlar, uzun bir zamandan beri Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu bir fabrikada çalışıyorum. Bu yazıyı yazmama vesile olan şeyse geçtiğimiz hafta işyerinde yaşadıklarımız.

Bizim fabrikada patronların yarattığı, yılları bulan bir alışkanlık vardı. O da maaşların, en az bir ay içerde kalması ve parçalar halinde ödenmesiydi. Ama gelinen yerde kimsenin buna katlanmaya tahammülü kalmadı. Bankalara, kredi kartlarına borçlandık. Kiralarımızı ödeyemedik. Bir kısım arkadaşın evine haciz geldi. Yani maddi olarak insanlar tükendi.

Bunun üzerine arkadaşlarla toplanıp sendikaya gittik ve durumu ilettik. Bir hafta sonra bir şeyler yapabiliriz denildi. Hatta sendika başkanı görüşmek istemiş ama muhatap bulamamış. Biz de başkana biz size muhatap buluruz ama talebimizin, 'maaşımızın kalanını acilen istiyoruz' olduğunu söyledik. İstediğimiz para zaten Eylül ayındandı ve dörtte üçü içerdeydi.

Ertesi gün işe gittik. Arkadaşlara sendikanın söylediklerini aktardık. Arkadaşlar kabul etmedi. İşbaşı yapıp üretimi düşürme kararı aldık. İş yavaşlatma eylemi tam 4 gün devam etti. Dördüncü gün sendika başkanı geldi. Sendika ve bizlerle muhatap olmayanlar, üretim durunca hemen muhatap oldular. İçerde görüşme sürerken bizler de eyleme devam ettik. Toplantı öğlen bitti. Sendika başkanı toplantının sonucunu bizlere bildirdi. Ancak yapılan görüşmenin sonuçları bizi ikna etmedi. Bu duruma tepki gösterdik. Çünkü kararlaştırılan bir tarih vardı ve bu tarihte ısrar edilmesini istedik. Bunun üzerine başkan yeniden görüşmeye gönderildi. Son görüşmeyi yapan sendika başkanı, görüşmenin sonuçlarını bize bildirdi. Yanında da üretim müdürü vardı. Sendika başkanı sözü en sonunda üretimin devam etmesine getirdi. Ardından çıkıp gitti. Bizler de bir şey anlamadan şaşkınlık içinde makine başına gittik. Tabii göze batmamak için öylece çalışmaya başladık. 1,5 saat sonra diğer vardiya geldi, bizim vardiya çıktı. Gelen vardiyaya onlar çalıştı siz de çalışacaksınız denilmiş. Oysa ortada böyle bir karar yoktu. Diğer vardiya saat 21.00'a kadar çalışmamış ancak onları da ikna etmişler.

Her şeye rağmen bunlar bu fabrikanın tarihi açısından bir ilki ifade ediyor. Herhangi bir eylem deneyimi olmadan başladık. Eylemimiz tam 4 gün sürdü. İlk günkü tedirginlik 2. gün yok oldu. Hepimiz bir şeyleri başaracağımıza daha fazla inandık. Önceden eylemimiz en fazla 1 saat sürüyordu ve idareden birinin gelmesiyle bitiyordu. Bu kez böyle olmadı. Defalarca idare bizimle toplantı yapmak istedi. Temsilcilerini çeşitli tekliflerle yanımıza yollandı, ama biz 'eyleme devam' dedik. Maaşlarımızın ödeme tarihi sözleşmede dahi belli olmasına rağmen buna uymayan işveren en azından tarih verdi. 15 gün sonra denilen ödemenin önemli kısmı 4. gün ödendi. Her şeyden önemlisi işçiler olarak gördük ki, birlik olursak başaramayacağımız hiçbir şey yokmuş. Önceki zamanlarda tehditler savuranlar şimdi üretime devam edelim diye neredeyse yalvarıyorlardı. Bizler de birçok işçi arkadaşımız gibi bazı şeyleri yaşayarak ve yaparak öğrendik. Öğrenmeye de devam edeceğiz. Bu deneyim sonrasında en kritik ders ise şunlar oldu:

Alınmış bir kararı yeniden tartışmaya açmamak gerekiyormuş, hele de tecrübesizlik varken.

İdarecilerin olduğu bir ortamda toplantı yapmamak. Toplantı yapılacaksa da işçinin iradesini temsilen, önden işçilerle toplantı yapmak ve kararları sadece işçi iradesine dayandırmak. Çünkü idarecilerin katıldığı bir toplantıda önceden işçiler arasında bir hemfikirlik yoksa mağlubiyet olasılığı çok yüksek.

Kendi isteğiyle olmadıktan sonra işten çıkarılacak arkadaşa sahip çıkılacak, gerekirse bunun için de üretim yapılmayacak.

Bundan sonra bu üç noktaya daha fazla dikkat edeceğiz. Zaten önümüzdeki günlerde verdikleri tarihte ödeme yapılmazsa tekrar eyleme geçilecek.

Yaşadıklarımız ve edindiğimiz deneyimler şimdilik bu kadar. Nerede olursak olalım bizler birbirimize sahip çıktıkça onlar yenilmeye mahkûmdur. Unutmayın ki, bizi onursuz sananlar önümüzde onursuzlaşmaya devam edecekler.

Yaşasın işçilerin birliği,
yaşasın mücadelemiz!
Türk Metal üyesi bir işçi

Sermayenin Bölgesel Asgari Ücret hazırlıkları sürüyor!

Sefalet koşullarına mahkûm olmamak için örgütlenelim!

Ekonomik krizler içinde debelenen sermayedarlar işçi sınıfı ve emekçileri her geçen gün biraz daha yoksulluk ve sefalete itiyorlar. Kendi yarattıkları krizlerin faturasını bizlerin sırtına yüklemeye, bizleri nefes alamaz hale getirmeye çalışıyorlar. Birçok bedel ödeyerek kazandığımız ekonomik ve sosyal haklarımızı bir bir tırpanlayarak, yaşamı ve çalışma koşullarını bizler için çekilmez hale getiriyorlar. Şimdiler de ise, kıdem tazminatı hakkımızı gaspetmek ve bölgesel asgari ücret saldırısını hayata geçirmek için çalışıyorlar.

Asgari ücret sefalet ücretidir!

Türkiye'de bugün yürürlükte olan asgari ücret, tam anlamıyla bir sefalet ücretidir. Yapılan araştırmalara göre açlık sınırı 1000 YTL'yi, yoksulluk sınırı ise 2000 YTL'yi aşmaktadır. Açlık sınırı miktarının yarısı bile etmeyen bir asgari ücret olsa olsa ölüm sınırı olabilir. Türkiye'de milyonlarca işçinin asgari ücret ile çalıştığını, hatta birçok yerde kayıt dışı çalışmanın hat safhaya çıktığı bir dönemde, asgari ücretin altında çalışan çok önemli sayıda işçi olduğunu düşündüğümüzde ortaya çıkan vahim tablo her şeyi anlatmaya yetiyor.

Bu tablo içerisinde her yıl sermayenin ve onun hükümetlerinin sözcüleri asgari ücret belirlenirken koca koca laflar etmeye, işçi ve emekçiler için çalıştıkları yalanlarını söylemeye devam ederler. Belirlenen asgari ücretler ise hiçbir zaman değişmez ve yine yapılan zamlar simit parasını aşmaz. Yapılan zamlardan sonra ise ekonominin zor durumda olduğu ve biraz daha kemerlerimizi sıkmamız öğütlenir. Yıllardır sahne de, oyuncular da hatta söylenenler de hep aynıdır.

Bölgesel asgari ücret tartışmaları...

IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların bizzat talimatlarıyla bölgesel asgari ücret uygulamasına geçiş süreci hazırlanmaya çalışılıyor. Türkiye'de asgari ücretin diğer ülkelerle karşılaştırıldığında "fazla" olduğunu söyleyen IMF, bölgesel asgari ücretin bir zorunluluk olduğunu ve zaten Amerika'da da bölgesel asgari ücretin uygulandığını söylüyor. TOBB, TİSK ve TÜSİAD gibi patron kurumları bu uygulamanın hayata geçmesi için dört gözle bekliyorlar. Bugün Türkiye'nin her yerinde yasal olarak aynı asgari ücret uygulanıyor. (Yukarıda da söylediğimiz gibi kimi yerlerde işçiler asgari ücret bile alamadan kayıt dışı çalışmak zorunda bırakılıyor.) Bölgesel asgari ücret uygulaması kamuoyuna anlatılırken yine bilindik o cilalı sözlerle sunuluyor. Türkiye'nin bölgeleri arasında yaşam maliyetinin farklı olduğundan, özellikle ülkenin doğusuna patronların yeni iş sahaları açmaları için teşvik edilmelerinden dem vurularak bölgesel asgari ücretin "gerekliliği" anlatılmaya çalışılıyor. İstanbul'da çalışan bir işçiyle, Adana'da çalışan bir işçinin aynı asgari ücreti alması patronlara yanlış geliyor. Çünkü Adana'da çalışan bir işçiye sefalet ücreti olan bugünkü asgari ücreti vermek patronlar için fazla masraf demek. Adana'da ya da bir başka ilde bugünkü asgari ücretin çok altında bile çalışabilecek işçi bulunabiliyor. Amaçları üretim maliyetlerini düşürerek edilen karı artırmak. Elbette ki karlarını artırmak isteyen patronların aklına ilk gelen şey ise işçi ücretlerini kısmak oluyor. "Yatırımcıları teşvik etmek gerekir" cümlesiyle de anlatılmak istenen budur. Teşvik bu işin neresindedir. Elbette ki diğer bölgelere göre, aynı işi bir işçiye daha az ücret karşılığı yaptırabilecek olmasıdır. Yerli ve yabancı sermaye için Türkiye'yi ucuz işgücü cenneti yapabilmek, patron örgütleri ve hükümetin deyimiyle "sermayeyi teşvik edebilmek" buradan geçiyor. İşçilerin ve emekçilerin çalışma ve yaşama koşullarının ağırlaşması, sefaletlerinin artması, patronların daha fazla kar etmesi. İşte atılan adımların hepsi bunun için atılıyor.

Sessiz kalmayalım, patronların oyunlarını bozalım!

Artık bekleyecek zamanımız kalmadı. Her beklediğimiz dakika, patronlar haklarımızdan bir bir alıp götürüyorlar. Bıçak uzun zamandır kemiğimize dayandı. Sermayenin saldırılarına karşı, haklarımız ve geleceğimiz için yan yana gelmekten başka bir çaremiz yok. Saldırılara geçit vermemek, kaybettiklerimizi geri almak, insanca çalışma, insanca yaşama koşulları için örgütlenmeliyiz. Patronlar örgütlenmiş ve bizlere saldırıyorlar. Bunun karşısında ancak örgütlü olduğumuzda durabilir ve kendi dünyamızı yaratabiliriz.

Evde, sokakta, fabrikada kadına yönelik şiddete hayır!

25 Kasım 1960'da Dominik Cumhuriyeti'nin kuzey bölgesinde, bir uçurumun dibinde üç kadın cesedi bulunur. Cesetler Mirabel Kardeşlere (Patria, Minerva ve Maria) aittir. Devlet bu ölümler için "trafik kazası" açıklamasını yapar, ancak kısa süre içinde üç kız kardeşin tecavüz edilerek katledildiği anlaşılır.

Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina Hareketi'nin öncülerinden olan Mirabel kardeşler, bu mücadele içinde sembolleşirler ve "Kelebekler" diye anılırlar. Verdikleri mücadeleden ötürü hapishanelere de atılan Mirabel Kardeşler, 1960 yılının Kasım ayında diktatörlük tarafından ölümle tehdit edilirler. Ve ardından kaçırılarak öldürülürler.

Ve o katliam günü, yani 25 Kasım 1981 "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilir. Bugün kadına yönelik şiddetin kaynağı da esasen bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Kapitalizm açlığı ve sefaleti ürettiği gibi, şiddeti, baskıyı ve savaşları da yeniden yeniden üretir. Ve biz emekçi kadınlar da bu şiddetin ve baskının en ağırını üzerimizde yaşarız.

Kapitalizmde kadına yönelik şiddet her geçen gün tırmanıyor!

Gazete sayfalarının ön yüzünde ünlü kadınların gece hayatları anlatılırken; töre cinayetleriyle katledilen kadınlar, intihara sürüklenen gencecik bedenler, zindanda, gözaltında işkenceye, fabrikada, patronlar ve ustabaşları tarafından tacize, hakarete uğrayan kadınlar gazetelerin arka sayfalarında yayınlanıyor ya da hasıraltı ediliyor. Ya da sabah programlarında reyting malzemesi olarak kullanılıyor.

Oysa kapitalizmin gerçekleri medyanın perdeleriyle gizlenmiyor.

Günümüzde dünyada her üç kadından biri fiziksel şiddet görüyor. Dünyada her 6 dakikada bir kadına tecavüz ediliyor. ABD'de her yıl 4 milyon kadın şiddete maruz kalıyor. Hindistan'da her gün 5 kadın çeyiz kavgaları nedeniyle yakılarak öldürülüyor.

Türkiye'deki kadınların yaşadığı tablo da dünya kadınlarından farklı değil. Rakamlara göre, Türkiye'de kadınların %79'u fiziksel şiddete, %52'si sözel şiddete, %29'u duygusal şiddete, %18'i ekonomik şiddete maruz kalıyor.

Şiddetin en yaygın biçimi olarak aile içi şiddet yaşanıyor. Evli kadınların yüzde 41'i kocalarından en az bir kez dayak yiyor, yüzde 35'i hakarete, yüzde 4'ü ise cinsel baskıya maruz kalıyor. "Namus cinayeti" adı altında onlarca kadın işkenceye uğruyor, katlediliyor.

Son çıkan Genel Sağlık Sigortası diye adlandırılan yeni sağlık yasası ile de kadınların sağlık hakları tamamen ortadan kaldırılıyor ve eşin inisiyatifine bırakılıyor.

Bu sorunlar düşünüldüğünde Mirabel Kardeşler'in uğruna can verdikleri mücadele bugün her zamankinden daha fazla gereklidir. Kadın toplumsal yaşamın her alanında hala ikinci cins durumundadır. Hala her türlü aşağılanmaya ve yok sayılmaya maruz kalmaktadır. Aynı işi yaptığı erkeğe göre daha az ücret almakta, ilk işten atılan olmakta ve her türlü zorluk öncelikle kadına yaşatılmaktadır.

Emekçi kadınlar Mirabel kardeşlerin yolundan yürümeli, bir adım ileri çıkarak her türlü baskı ve aşağılanmanın karşısına dikilebilmelidir.

Kartal'dan bir emekçi kadın

İşçi Bülteni Özel Sayı: 366 * Fiyatı: 25 YKr * Kasım 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92